

Suntermeerten

Acht kiender bennen der west. Alleneg kiender van boeren om ons tou. Veur aander kiender is ons stee te wied vot. Dat loont nait, n Hoeske boeten t dörp. Moar buurkiender kwamen wel. En zo stonden ze doar, aalweegs twij aan twij veur mie te zingen. Met zulfgemoakte lanteerns ien haand. Moekes ien t haalf duuster der achter. Ik haar op twaalf kiender rekend, moar t olste jonkje luip nait meer en t lutje potje van nog gain twij joar was toes bleven. Dij haar alleneg even veur opoe zongen en n marsje kregen.

As t zingen doan is, beloof ik ze n lekkere waarme pankouk. Moar eerst zuiken ze wat oet: zo'n sukkeloade aai mit n verassen der ien of n *Bueno* van t zulfde maak. Wel n aai pakt mag ook nog n *Bueno* pakken en aansom. Vrouger verdwenen dizze schatten geliek ien n grote puut bie t aander slik. Toes keerde je puut din veurzichtig om, om aal slik nog n moal te bekijken. Doarnea wer t laank bewoerd ien n grote trom van Moe.

Dàt gait heul aans nou. Ze hebben t nog nait ien haand of t papierke der al om weg en t slik ien mond. Dus veur mien pankouken, dij ik smirregs bakt haar, was nou nait veul roemte meer. Lutje kiender, dij der vroug bie waren wel. Dij hebben der lekker van eten. n Dikke pankouk mit veul sukker en n glaske ranja. Veur moeke haar ik vanzulf ook n pankouk. En n klókje veur t waarm worden. Want kold was t dij oavend. Moar aal aander kiender bedankten mit n mond vol slik veur mien pankouk: 'Huft nait Buurvrouw, wie kriegen toes nog pizza!'

Tieden bennen veranderd. Zoveul is zeker. Vrouger vloog ik deur weer en wiend op fiets deur polder noar n verre boerderij veur n pankouk. Nou kommen ze mit auto en eten doammit nog pizza. Doar zat ik mit mien stoapel pankouken. Wie haren t eten al doan, dus aan Laif haar ik ook n slechte. Ander mörgen haar ik mien pokkel der van vol en heb ik ons schoapen en hounders der moar blied mit moakt. En volgend joar? Volgend joar bak ik gain pankouken weer. Staarker nog... volgend joar bennen wie op elf november nait toes.